

Varekøb. Der er ingen Hemmeligheder ved dette, og jeg kan kun være til Rede med alle de Oplysninger, som kan gives om, hvad der overhovedet er af saadanne Varer. Det, jeg kan indrømme det ærede Medlem her, er egentlig ikke noget, som kan give Grund til Bebrejdelse, det er kun Konstatering af et Faktum. Sagkyndige, Rigsdagen og alle var enige om, at man skulde købe en saadan Vare. Det er muligt, at en privat Mand, hvis han stod overfor et saadant Køb, vilde være forsigtigere, sængsteligere for ikke at risikere noget, medens det er naturligt og sikkert uundgaeligt, at Folk, der handler paa Statens Vegne og for Samfundets Skyld, ikke tager de samme Forsigtighedsregler som en Privatmand, hvis hele Handel og Vandel maaske er afhængig deraf. Det er muligt. Men længere kan jeg ikke gaa. Og det har man hele Tiden vidst; man har hele Tiden vidst, at man ikke tog en privat Købers Forholdsregler, naar det gjaldt Staten.

Det ærede Medlem nævnedes, at der i visse Blade havde staaet, at det var kommet offentligt frem, at Staten havde en overmaade stor Gæld til Kommunerne. Han afviste ganske vist de fantastiske Tal, der er nævnte. Jeg har for Resten set i et Blad, der staar det ærede Medlem fra Ringkøbing meget nær, at der er nævnt, at Staten skulde skyldte Kommunerne 500 Mill. Kr. (Afbyrdelse). Ja, det har staaet der. Dertil kan jeg kun sige, at hvis noget Menneske kunde tro, at Kommunerne virkelig vilde finde sig i, at Staten skyldte dem 500 Mill. Kr., kender han sandelig ikke Forholdene her i Landet. Derfor kunde man maaske paa Forhaand have afvist dette. I samme Blad, der, som jeg allerede har nævnt, staar det ærede Medlem nær, stod der, at da Finansministeren sikkert skulde laane 500 Mill. Kr., kunde han i Virkeligheden godt tage de 25 Mill. Kr. med, som han vilde indvinde ved Tillægsskatten i Aar, thi det kom ikke an paa den Klat mere eller mindre, naar man alligevel skulde laane 500 Mill. Kr. Det skal jeg gerne erkende, hvis jeg skulde laane 500 Mill. Kr., skulde jeg gerne have taget 25 Mill. Kr. med. Men nu er det oplyst, at det ikke drejer sig om saa fantastiske Beløb, men kun om det, som gældende Love har medført. Det kan vel kun blive en 30 Mill. Kr., som efterhaanden skal udbetales.

Jeg skal nu kun sige nogle enkelte Ord til det ærede Medlem angaaende de enkelte Skattelovforslag. Det ærede Med-

lem spurgte med Hensyn til Tillægsskatten, om Folk, som kun havde 1 500 Kr. i Indtægt, skulde være undtagne baade for Indtægts- og for Formueskat. Dertil maa jeg sige, at det er Meningens med Lovforslaget, og skulde det ikke være tilstrækkelig tydelig udtrykt, hvad jeg dog synes efter at have læst det, er der naturligvis intet i Vejen for at foretage en Rettelse, saa at det kommer tydeligt frem. Men det er Meningens, og hvis det fortolkes saaledes af mig og forstaas saaledes af det ærede Medlem, tror jeg ikke, der behøves nogen Rettelse. I øvrigt klagede det ærede Medlem som saa ofte før over, at Folk med en lille Formue blev for haardt beskattet. Dertil maa jeg svare som saa ofte før, at Folk med en lille Formue dog altid er bedre stillede end de, som slet ingen Formue har, og de første har jeg derfor ikke saa megen Medlidenhed med som det ærede Medlem. Dernæst sagde det ærede Medlem, om nu ikke Udlændinge kunde drages med ind under Skatten paa anden Maade. Jeg har før oplyst her fra Talerstolen, at Udlændinge efter et Aars Forløb beskattes til Staten og efter en Maanedes Forløb til Kommunerne. Der var naturligvis Mulighed for at forringe denne Tidsfrist af et Aar, men det er slet ikke nemt; man skulde da træde i Forbindelse med Københavns Politik for at faa alle Oplysninger, og man kunde da maaske gaa ned til et halvt Aar. Men jeg maa sige, at der har været Tale om, at de 3 nordiske Riger skulde gaa sammen til en Forhandling derom for at finde fælles Regler, hvorom man maatte kunne blive enig. Denne Forhandling har ikke fundet Sted, men det er ikke det danske Ministeriums Skyld. Hver Gang, naar Mødet skulde holdes, har der hos Kollegerne fra Sverige og Norge været Forhindringer i Form af Sygdom eller lignende, og det er alene Grunden til, at denne Forhandling ikke hidtil er ført, men jeg haaber, det meget snart vil kunne ske. Jeg er derfor noget i Tvivl om, hvorvidt det vil være rigtigt her at foretage en Forandring nu.

Overfor den foreslaaede Fornyelse af de forskellige Skattelove, som gælder for indeværende Finansaar, for næste Finansaar har det ærede Medlem ingen Indvending gjort; kun nævnedes det ærede Medlem, at Tillægsafgiften paa Vin ikke var taget med, men han gav dog selv Forklaring derpaa, idet Loven om denne Afgift først udløber 31. December 1920, altsaa skal gælde for hele Finansaaret paa nær